Цей білий світ, як біле божевілля,
Як білих снів непрошена хода.
Я в ньому дощ. Я в ньому сніг. Я вільна
Й така шалена Бистриці вода.

Я з ним побув вже трохи в тиші стиглій,
Бував ніяким, деколи — таким.
Життя нераз лишало мідні стигми
На тілі долі вороктом вертким.

Та я люблю цей світ, такий химерний,
Такий сумний, але веселий теж.
Гривасті коні карих літ майстерно
Несуть мене у голубу безмеж.